

ו', דהוה סליק על כל אהוֹן, וגליף לוֹן, כמה דאיתמר. בגין דרזא דאת ר' אייקרי קול השופר, ובגין כה כתיב רואים. רבד שמעו לא שמעו אלא קול מילולא חדא, דכתיב (דברים יט) קול דברים אתם שומעים, ההיא קול דאייקרי דברים, ההיא הוּה אמר מלה בלחוֹדי.

ואף על גב דכל ישראל חמו יקירה דקודשא בריך הוא, לא הוּה חמאן, אלא פמאן דחמי מגו עששיתא, והוו מסתבלן למנדע חכמתא באניין אהוֹן דהוּנו נפקאי. ובהוּ חמאן נהיר דנהיר מגו נהיר אחרא. ועל דא כתיב, (שם ד טו) כי לא ראותם כל תמונה.

אנבי רזא דזכור, רזא דדכורה, דבטש ואנהיר לדבור, ונפקאי אלין אהוֹן לאתעטרא, ובאלין אהוֹן הוּה חמאן, והוו שמעין מלה דאייקרי אנבי, דאייהו אסתפלותא הוּה חמאן מניחו. שמיעה דתביבתא דילhone, הוּה שמעין.

רכחוב קול דברים אתם שומעים. הוא שמיעה, למעד דברים, מאניין אהוֹן דהוּנו חמאן. ואף על גב דkol דברים איהו, ואיהו הוּה ממלל, לא הוּה ממלל אלא מלה, דאיינו אהוֹן, כמה דאיתמר.

אנבי הכא איהו רזא כלל. ופרט, יהוּה אלהיך. ה', רזא דזכור. אלהיך, רזא דשםור. ועל דא הכא כלל ופרט, ואורייתא ברזא דא מתעטרא. בכלל ופרט, כלל לא דכל אוריתא. וכל פקידי אוריתא. בגין דאייהו כלל דזכור ושמור בחדרא.

כמה דאוקימנא בספרא דשלמה, בגילוףא דעתוֹרא דאהוֹן. אנבי: א"י דבר. נ"כ נוקבא. ומספר איהו, והכי קאמיר, אני דבר ונוקבא בחדרא, דהא נו"ן כפופה איהי נוקבא בכלל אחר. אוֹף הכא אנבי כלל בחדרא. אמר נקט אנבי, ולא אני. אלא נ"כ תרי נוקבי אינון, ותניין, בגונא דשבינה למפה, אוֹף הכא שבינה לעילא. וכלא אשכח במלת אנבי, בחיבורא חדא. אנבי כלל לא דזכור, רזא דכל מהימנותא, כלל דיעילא ותפתא. י"ד: לעילא לעילא, ראשיתא דכל מהימנותא. נ"כ: תרין נוקבי, עילאה ותפתה, תרין עלמין עילא ותפתה. א: רזא דקו אמצעיתא, דנטיל מכל סטרין, מעילא ומפטורי. ועל דא הכא אשכח כל רזא דמהימנותא.

ובגין הכא פליא פלא, בחיבורא חדא, בכלל לא חדא, שاري בהאי מלה, לאעטרא רזא דאוריתא במלה דא אנבי, כלל לא דכל לא. ה' אלהיך.

פרטא דכל לא, שמא שלים, דאתגליף עלייהו דישראל כל פריד. ה' חי (בראשית ב ז) ה' אלהים, שם מלא, על עולם מלא. דקימא איהו